

RULET SREĆE
Rita Radner

Biblioteka
ISTINITE ŽIVOTNE
SUDBINE

**RULET
SREĆE**

Rita Radner

Leo commerce
Beograd, 2007

Naziv originala
TURNING THE TABLES
Rita Rudner

Naziv knjige
RULET SREĆE
Rita Radner

Copyright © 2006 by Ritmar Productions Inc.
Copyright © 2007 za Srbiju MIP Leo commerce, Beograd

Ova publikacija u celini ili u delovima ne sme se umnožavati, preštamovati ili prenositi u bilo kojoj formi ili bilo kojim sredstvom bez dozvole autora ili izdavača, niti može biti na bilo koji drugi način ili bilo kojim drugim sredstvom distribuirana ili umnožavana bez odobrenja izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač po odredbama Zakona o autorskim pravima.

Urednik:
Nenad Perišić

Prevod:
Branislava Čukurov

Lektor i korektor:
Marija Živković

Prelom i korice:
Ateneum

Za izdavača:
Nenad i Slađana Perišić

Izdavač:
MIP Leo commerce, Beograd

Plasman:
MIP Leo commerce, Beograd
Generala Mihajla Nedeljkovića 65/2

011/227-2077

011/2166-712

011/2166-714

063/507-334

E-mail:
nesaperisic@gmail.com
info@leocommerce.co.yu
www.leocommerce.co.yu

Štampa:
Tuli – Vršac

Tiraž:
1000

ISBN 978-86-83909-64-3

*Našem psu Bankersu, za sedenje pod
pisačim stolom i neiznošenje mišljenja.*

Ozjave zahvalnosti

*Hvala gradu Las Vegasu što je
toliko luckast i toliko dobar prema meni.*

PROLOG

Bila je tek prošla ponoć kada je Kristijan Sako primio poziv iz „Raja“.

„Ja sam“, reče bestelesni glas. „Potreban si mi u kancelariji. Odmah.“

„Dobro. U čemu je problem?“

„Nećemo preko telefona. Samo dođi.“

S obzirom na to da je predsednik najvećeg kazina u Las Vegasu, Ričard Samerford bio jedan od onih „devet do pet“ tipova, kasni poziv jednom od njegovih službenika mogao se smatrati veoma neobičnim. Kristijan je užurbano vozio duž bulevara Las Vegas strip do „Raja“, nestrpljiv da otkrije zbog čega je, kao direktor zabavnog programa, bio pozvan da se ovako kasno vrati na posao. Kada je ušao u Samerfordovu kancelariju, Džimi Falanući, šef obezbeđenja, već je bio tamo.

„Šta ima, šefe?“, upita Kristijan. Nikada nije oslovljavao Samerforda sa „šefe“ osim ako mu se nije maksimalno dodvoravao.

„Pokaži mu“, Samerford kratko naredi Džimiju.

„Ovo je iz kaveza od pre tri sata“, objasni Džimi, ubacujući DVD u plejer i puštajući ga.

Ravan ekran televizora u Ričardovoj kancelariji za-treptao je i slika se pojavila. Bio je to snimak sa sigurno-snih kamera kojima se nadzire kavez u kazinu. Kristijan je pažljivo proučavao svaki kvadrant.

„Ej, pa to je Eli“, reče Kristijan, pokazujući u pravcu donjeg desnog ugla ekrana. „Danas smo izašli na ru-čak.“

„Unovčava čipove“, objasni Ričard suvo. „Dvadeset jedna hiljada dolara u čipovima. Lažnim.“

Niko nije progovorio.

„Siguran sam da postoji neko logično objašnjenje za to“, započe najzad Kristijan. „Eli ne bi nikada...“

„Naložio sam da se njena kancelarija pretrese, pre de-set minuta“, prekide ga Samerford. „Ovo smo našli sakri-veno iza police za knjige.“

Ustavši, Ričard isprazni vrećicu od preko sto lažnih či-pova na svoj sto.

„Isuse...“, prošaputa Kristijan.

„Naredio sam obezbeđenju da je zadrži“, nastavi Sa-merford.

„Slušaj, poznajem Eli. Ukoliko je ona umešana u ovo, onda ju je neko nagovorio“, ubaci se Kristijan protestuju-ći. „Ričarde, dozvoli da ja popričam sa njom. Izvući ću ce-lu priču.“

Ričard Samerford bio je vidno iziritiran.

„Molim vas, šefe, učinite mi to“, bio je uporan Kristijan.

„Zajedno ćemo razgovarati s njom“, odvrati najzad Ri-čard.

Kroz nekoliko minuta, krupan radnik obezbeđenja dopratio je Eli Boven do gole, zagušljive prostorije za sa-slušanje koja se nalazila u samom podrumu zgrade.

RULET SREĆE

„Šta se, do vraga, događa?“, protestovala je Eli dok je nekako posrćući ulazila u prostoriju. „Pozovite gospodina Samerforda. Odmah.“

Čuvar ne reče ništa i osta stojeći ispred vrata, blokirajući joj izlaz. Eli odbi da sedne. Hodala je nestrpljivo, osećajući kako njen dezodorans i samopouzdanje počinju da čile. Nakon deset dugih minuta, Kristijan i Samerford konačno se pojaviše u prostoriji. Eli oseti olakšanje.

„Ričarde...Kristijane...došlo je do neke gadne zabune. Ovo je nečuveno. Recite mu da me odmah pusti“, zahtevala je Eli pokazujući prema čuvaru.

Glas joj je zvučao samouvereno, ali gornja usna što je podrhtavala odala je njeno krhko emocionalno stanje.

„Isključite sigurnosne kamere“, obrecnu se Samerford. „Ne želim da ovo bude zabeleženo. Sedite, Eli.“

Od Samerfordovog neprijateljskog tona Eli poblede. Skljokala se na stolicu dok je čuvar gasio kamere. Samerford teatralno istrese lažne čipove na sto i upitno se okrenu ka Eli. „Prepoznajete li ovo?“

Eli je izgledala iznenađeno. „Šta? Ne. Zašto?“, zamuca.

„Našli smo ih sakrivene u vašoj kancelariji.“

„Nije moguće“, insistirala je.

„Nije?“, Samerford će. Zamišljeno je prelazio jezikom preko gornje usne razmišljajući kako da nastavi. „Hoćete li, molim vas, da ispraznite svoju tašnu?“

Eli se nasmeja, mada tome nije bilo mesta. „Moju tašnu? Zašto?“

Glas joj je zvučao šuplje i slabo dok je odzvanjao golom prostorijom.

„Učini kako ti kaže, Eli“, zamoli je Kristijan. „Sigurno se radi o glupom nesporazumu.“

Eli sleže ramenima i isprazni sadržaj tašne na prazan sto ispred sebe. Samerford uze smotuljak novčanica od sto dolara koji je ispao.

„Šta je ovo?”

„To je novac koji sam zamenila za jednog velikog igrača”, izbrblja Eli. „Za Kristijana. Učinila sam to za Kristijana.”

Kristijan se uhvati za sto kako bi se pribrao. „Šta?”, upita u neverici.

„O čemu ona to priča?”, zapita Samerford, odmeravajući Kristijana.

„Pojma nemam”, odvrati Kristijan, izgledajući zatečeno.

Eli oseti kako se prostorija i njen stomak skupljaju shvatajući iznenada koliko brzo život može da se sruši. Suze koje su pretile da joj ovlaže obraze, konačno potekoše.

„Želim advokata”, zajeca.

JEDAN

Šest meseci pre nego što ju je službenik najveće kompanije u Americi optužio za falsifikovanje, Eli Boven blaženo je ležala u naručju Kristijana Saka, čoveka s kojim je bila od razvoda sa mužem...i, iskreno govoreći, malo pre toga. Reska zvonjava telefona oboje ih je probudila.

„Nastavi da spavaš”, prošaputa Eli. „Sigurno je za mene.”

Iako je Kristijan Sako bio treći čovek po važnosti u hierarhiji kazina, Elino radno mesto potpredsednice kompanije zadužene za marketing i odnose sa javnošću u „Raju”, bio je verovatniji uzrok ponoćnog poziva.

„Eli Boven”, reče pospano.

„Falanući ovde. Imamo šifru 'žuto'. Ekipa 'NBC njuza' već je stigla.”

„Dolazim za deset minuta”, reče posežući za pantalo-
nama.

„Šta je bilo? Šta se desilo?”, upita Kristijan dok se Eli užurbano oblačila.

„Šifra 'žuto'.”

„Šifra 'žuto'? Neko je skočio?”

„Mhm.”

„Da nije onaj prokleti pijanista iz sale za koktele. Nije?“, upita Kristijan s nadom.

„Ne verujem“, reče Eli, smešeći se dok je zakopčavala bluzu.

„Šteta.“

Eli se saže i nežno poljubi Kristijana.

„Vidimo se na poslu, dragi“, reče.

Kao da zadirkuje prolaznika na Las Vegas stripu, „Raj“ odaje svoje prisustvo samo nejasnim ivicama džinovske fasade. Naime, najimpresivniji spomenik grada namerno je dvadeset četiri sata dnevno sakriven iza neprovidne planine veštačke magle.

Jedini način da ga bolje vidite jeste da mu se približite. Svakog dana desetine hiljada odlučuju da upravo to učine, kročeći na stazu koja se pruža u jednom smeru. I dok se pokretna traka probija kroz maglu, posetioци koji su tu prvi put kao po pravilu ispuštaju glasan uzdah. Vratovi se istežu naviše, a usta ostaju otvorena u čudu. Oči posetilaca prate bogato ukrašenu prednju fasadu, iskićenu anđelima s trubama i vitražima Dejla Čihulija, sledeći obrise građevine koja streми u nebo.

Semi Kirvin, osamdesetogodišnji većinski vlasnik akcija „Raja“, lično je osmislio rajsku tematiku. Stari Rim, Njujork, Pariz i Egipat već su zauzeli svoje mesto na bulevaru Las Vegas. Semi je proklinjao to što su sve dobre zemlje rezervisane. Holandija je imala lale i klompe, ali na tome se nije mogao zasnovati multimilijarderski hotel. Avganistan je obilovao pećinama, što je bilo primamljivo, ali je moglo biti znak lošeg ukusa s obzirom na trenutno geopolitičko stanje. Čak je i Rusija ozbiljno razmatrana. Semiju se ta ideja sviđala ukoliko bi nešto pošlo naopako, primerice – ako

RULET SREĆE

se osoblje koje pruža sobne usluge ne bi pojavilo, to se moglo lako podvesti pod osnovnu temu. Međutim, konzervativniji članovi odbora stavili su veto na ovaj predlog.

Traganje za pravom idejom se nastavljalo, sve dok jedne noći Semi Kirvin nije doživeo tematsko otkrovenje. U nekim nakićenim intervjuima voleo je da iznese kako ga je možda sam bog nadahnuo tom idejom. Na kraju, bog je oduvek voleo pustinju. I radnja „Biblije“ se odigrava u pustinji.

Izgrađen za nešto više od četiri godine sa budžetom od tri milijarde dolara, „Raj“ je najprostije i bez ikakvih ograda rečeno bio najspektakularnije arhitektonsko dostignuće ranog dvadeset prvog veka. Sišavši sa trake, zablenući posetioци nastavljaju kroz vrata sv. Petra u unutrašnjost hotela gde tim sv. Petra – zapravo, obučeni čuvari sa „glokovima“ skrivenim ispod krila – iskazuje dobrodošlicu svakom kockaru uz mahanje krila i pretres.

Iza čuvara, aatrijum se uzdiže do krova, čiji efekat apsolutne perspektive stvara utisak da ste još uvek napolju i da posmatrate kosmos. Izgrađeno po obodu poda, 9.750 soba čini „Raj“ najvećim hotelom na svetu. I najprofitabilnijim.

Ostavivši kola na parkingu rezervisanom za rukovodioce „Raja“, Eli se uputi pokretnim stepenicama pravo u predvorje. Prvo što je videla bila je snimateljska ekipa lokalne NBC-jeve filijale. Riki Grin, ambiciozna reporterka koja je nanjušila priču, okomila se na gosta oblivenog krvlju.

„Šta ste zapravo videli, gospodine Bičnat?“, prela je Riki, uperivši mikrofona u nesrećno išarano lice gospodina Bičnata.

„Okrenuo sam se baš u trenutku kada se debeli čovek rasprsnuo na tepihu.“